

L'ENTREVISTA

David Mauri Impulsor de Males Terres

"La música és el que més m'omple, però no em marco fites"

TIVENYS Òscar Meseguer

Pregunta: Com es gesta Males Terres?

Resposta: Tocava en un grup, La Troupe (cançons en castellà i anglès), que es va anar desfent, no formalment però gairebé per inanició. Els companys vivien a Barcelona i cada cop ens vèiem menys. Però jo mentrestant anava component, i ara ho feia en català, i en català d'aquí de l'Ebre. Però aquest procés va ser molt lent. Primer, perquè jo parteixo de melodies i després busco la lletra. Se'm pot ocórrer una frase, però no la faré servir fins a encaixar-la en una música. No faig una lletra i després la musico. En sóc incapaç, i això fa que el procés siga més complex. I el fet de fer-ho en català d'aquí, sense gaires referents de música pop, tret de Pepet i Marieta, Vinaixa i algú altre, també ho va alentir. Però a poc a poc vas aprenent el teu estil de fer cançons i lletres. El 2011 en vaig enllestir unes quantes i em vaig decidir a fer un pas diferent: muntar les cançons, enregistrar-les i tancar el producte abans de buscar gent per tocar-les en directe, que és el que estic buscant ara.

P: Per què el nom Males Terres? Inclou alguna referència territorial? N'hi ha d'altres en el primer treball, *L'abisme*?

R: Voltant pel terme de Tivenys, em van parlar d'una partida que es diu Males Terres. Una terra abandonada, muntanyosa, agrest, i em va agradar la càrrega poètica de la idea de conquerir un lloc que en principi no té cap atractiu. Males terres, però nostres. Els temes són genèrics,

però he intentat preservar la parla ebrenc, tot i que a vegades, si he hagut de canviar un *lo* per *el* perquè mètricament m'interessava, ho he fet. A més, vaig viure molts anys a Barcelona i encara dic *mirall* en lloc d'*espill*.

P: I quan i com es va concretar aquest primer disc?

R: L'estiu passat vaig trobar un productor que hi va creure, Àngel Santiago, i ho vam tornar a gravar tot de nou, amb els retocs pertinents, i això va cristal·litzar en aquest EP de sis cançons, que a la vegada és una maqueta enregistrada entre casa meua i un despatxet de l'Aula de músics de Tarragona, de forma casolana.

P: I com es cuina, tot això? Tots els sons i les lletres són seues. Com articula les cançons i com en fa la tria?

R: A posteriori em vaig adonar que hi havia sis cançons que tenien una temàtica comuna, que era l'abisme. Les cançons les havia compost sempre a partir de la guitarra. Aleshores, quan en tinc l'estructura, que resulta una melodia cantada com en anglès inventat, busco la lletra que s'hi adiga mètricament, però això ho complica tot molt. I a més m'agrada que les lletres no siguin òbvies. Quan ho tinc, programo la bateria i el baix amb l'ordinador, i això és el que presento al productor.

P: I n'està satisfet, del resultat? Quin impacte ha aconseguit?

R: Amb els mitjans que hem fet servir, n'estic content. Ha sortit un producte prou digne i l'acollida ha sigut bona. Ara bé, el projecte neix

David, durant un moment de la conversa.

David Mauri va nèixer a Barcelona, però viu des de fa anys a Tivenys, al Baix Ebre. Males Terres és una idea unipersonal que ha donat lloc a *'L'abisme'*, amb sis cançons de temàtica existencial però a la vegada un projecte de futur amb vocació de banda musical.

individualment però està concebut perquè el consolide i el modifiqui una banda. De moment, estem a les xarxes socials, a Facebook o a YouTube. Hi ha un *bandcamp* on la gent pot escoltar les cançons (<http://malerterres.bandcamp.com>) i hi haurà un web des d'on descarregar-les gratuïtament. Els nous temps poden dificultar l'accés a les productores i als canals ordinaris, però en faciliten la divulgació i la presència pública. També és cert que aleshores hi ha molt de material, i la gent pot tindre més dificultats a l'hora de destriar. Jo no em marco cap fita. La música és el que més m'omple, però sense cap pretensió econòmica. Si arribem a 1.000 persones i els agrada i

els emociona una mica, bé, i a 1.500, millor. Al final, és una petita obra artística i l'objectiu no és fer-me famós. Anar més enllà seria absurd.

P: A quin abisme treiem el cap a través d'aquestes sis cançons?

R: Vivim una època de canvis a la vida, convulsa, i les lletres parlen de diferents abismes: la mort, el risc de segons quines decisions, l'èxit efímer, el tram final d'una parella, l'abisme entre una persona gran en cadira de rodes i els seus records, o aquella part de nosaltres que no ens agrada però hi hem de conviure. El disc és d'una espècie de pop folk, tot i que personalment tinc moltes influències. ■